

ZLOMY A PÁ~ELOMY - XIV.

ÁšterÁ½, 15 leden 2013

Prokletá hodina - ta minuta - ta krátká chvíle, kdy vÁci nejsou Á•erné, ale nejsou ani bílé, kdy není tma, ale ještÁ ani vidno není, bdÁní je bolest - bez slastného umrtvení... ObÁ•as se mi stává, Á¼e moje Á¼ivotní situace pÁ™esnÁ odpovídá nějaké písniÁ•ce, máte to taky? A pak se mi ta písniÁ•ka stále dokola mele v hlavÁ a není pÁ™ed tím úniku.

Prvního ledna tohoto šÁ¼astného“ nového roku jsem byl na dnÁ.

Pavína se pÁ™ed nÁjakou dobou bez jediného slova zavÁ™ela do loÁ¼nice.

ZbÁsile mi to tepe a tupÁ píchá v tÁ™ísle, usnout a nezbudit se nemuset na nic myslet, opÁ™ený o kolena poslouchám tvoje slzy, na Á¼ivot uÁ¼ je pozdÁ a na smrt ještÁ brzy...

Co bylo kdysi, vÁ•era, je jako nebylo by, káva je vypita a není Á¼ádná do zásoby, vÁci co nechceš aÁ¼ se stanou, ty se stejnÁ stanou a chleba s máslem padá na zem vÁ¼dycky blbou stranou...

SedÁl jsem v kuchyni a Á•ekal, aÁ¼ se mým játrÁm povede zpracovat zbytkový alkohol z mé krve a modlil se, abych pak byl schopen vymyslet, co je teÁ• potÁ™eba dÁlat.

Nikdy mi po flámu nebývá špatnÁ, ale teÁ• mi bylo jak psovi.

...špatné zprávy chodí jako policie za úsvitu, jsem napÁl bdÁlý a napÁl ještÁ v noÁní pauze, mál bych se smát ale mám úsmÁv Mikymauze, rána bych zrušil...

Petra zmizela, prostÁ se vytratila jako duch a já si moc pÁ™ál, abych ji uÁ¼ nikdy nepotkal, nevidÁl... aby nebyla.

Ale ještÁ víc jsem si pÁ™ál, abych nebyl já.

VÁdÁl jsem, Á¼e Pavína vedle plá•e a vÁdÁl jsem, Á¼e kvÁli mnÁ.

Pokud platí princip zločinu a trestu, neumím si představit horší trest, než to, jak se cítíte, když víte, že jste ztratili bytost, kterou milujete nejvíce ze všeho na světě.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděl, ztratil jsem přehled o děse. Bylo už dávno světlo, když se objevila Monika.

„Táto, co tady sedí? Jak hromádka nešťáků?“

„Sedni si Monika, musíme si promluvit.“

„Počkej postavím na kafe. Co se děje prosím táto?“

„Káva je vypita a není žádná do zásoby...“

Moje dcera se ke mně otočila drobně v oku.

„Co to meleš tati, když je plnej zásobník...?“

„Jo jo, to si nevědej, to je Nohavica... nějak se mi dneska pořád zpívá.“

„Tak co se děje,“ sedla si naproti mně.

„Mno... jak bych to řekl... totálně jsem to poslal.“

Monika nadzvedla obočí.

„Jak to mluvíš tati? Co se stalo, dozvím se to už konečně?“

„Poslouchej, tohle není zrovna to, co by otec rád probíral se svou dcerou... máj prosím trochu slitování...“

„Hele vyklop to, když víš, že já ti hlavu neukousnu.“

„Petra má záhřívák ve výtahu líbat a Pavlína to viděla.“

„No... tedy... tos opravdu posral,“ vzdychla si Myřka.

„Takže te s tebou Pavlína nemluví a ty se tady uřídíš... neměl bys to spíš, než jak Ámeš?“

„Já se Myřko pokusím, jak to Ámeš okamžitě, jak toho budu schopnej,“ složil jsem hlavu dlaní.

„Tak poslouchej... bře si lehnout ke mně.“

Vypadá jako těsně před smrtí. A se trochu prospíš, zašneš, Ámeš. Neboj, nic není tak horké, jak se uvažuje,“ táhla mě do svého pokojíku.

Díky bohu za skvělé dcery, co mají někdy víc rozumu jak jejich tátové.

ONA

Ležela jsem vedle Magdalenky, schoulená do klubíčka a nemohla jsem přestat plakat.

Tak strašně podvedená jsem se cítila, tak sama.

Kdyby to nebyla zrovna Petra... Kdyby to byla jakákoliv jiná ořalá nána, co se prostě nalepila na Jirku, protože je chvílema pro řenské neodolatelný... já to chápu, já to sakra chápu, dyř pro mne byl taky neodolatelný...

Ale zrovna Petra... zrovna Petra, co má Ábelskou schopnost krást muře, co je miluju... nebezpečná... zákeřná... a já kráva ji s ním nechám o samotě... ale copak to jde, stěžit chlapa?

Dyř je to nesmysl... jednak pod lidskou důstojnost, jednak tyhle věci se stejně nedají uhlídat... kromě toho já potěbuju lidem věřit... prostě věřit bezpodmínečně... jinak to celé nemá cenu...

A teď to vypadá, že Jirkovi nelze vstoupit bezpodmínečně.

A proto tady bulím jak malá a nevím, co bude.

Nemůžu ho prostě vyhodit... je to jeho dům... nemůžu se s malou sebrat a vypadnout, není kam...

Pak se Madla vzbudila a já si uvědomila, že se tady nebudu moct schovávat donekonečna.

A tak jsem zmobilizovala zbytky svých sil, vstala, oblékla se, zhluboka nadechla a vyšla z ložnice.

Nikde nikdo, jen v kuchyni Monika.

„Hele já se vám do toho nechci míchat, ale...“ spustila hned jak jsem vešla.

„Tak se prosím tě nemíchej, jo?“ zarazila jsem ji. Poslední na co jsem měla chuť, bylo sešit to s pubertálníkou.

„Jenže já se na to nemůžu koukat!“

Já tady s dovolením taky bydlím. Víš jak je zničenější? Táta?“ koukla na mě, zdalo se mi že vyřítavě.

„Aha tak on je zničenější...“ pronesla jsem nevěstičně. „ON je zničenější... a co ho prosím tě tak zniče“

Celonoční chlastání? Nebo laškování s Petrou? Proč nikoho nezajímá, že jsem zničená já? Mám ho snad litovat, chudáčka?“

„Hele na mne vstávat nemusíš, já za to nemůžu. Ale fakt je, že jsem s ním mluvila a vím, že ho to děsně mrzí...“

„Aha no to je skvělé že ho to mrzí. Ještě aby ho to nemrzelo...“

Otočila jsem se k ní.

„Moniko máš představu, jaké to je, když zjistíš, že někdo, komu věřím... koho miluješ, za tvými zády dělá... bůhví co s jinými ženami?“

„No, nic moc... ale poslouchej, asi bys neměla dělat z komára slona... jedna pusa ve výtahu přece neznamená konec světa... hlavně v opilosti.“ dodala divně dospělým tónem.

„Myškol potí je v tom, že já nemůžu vědět, jestli jde jen o jednu pusku, kterou jsem náhodou zahlédl.“

Potí je v tom, že ti dva spolu už něco měli.

Potí je v tom, že moje sestra se celý život baví tím, že mi přebírá chlapy.

A nejvíc potí je v tom, že nevím, jak mám tvému otci ješitně někdy věřit.“

Sakra proč jí to všechno vlastně vykládám. No – asi proto, že nemám komu jinému.

„Pavlíno... já nevím, je to na mě všechno moc složitě... ale vím jedno: táta tě OPRAVDU miluje.“

„Co ti děkuju. Někdy mám pocit, že mám nikdy tak moc nemiloval,“ dodala tiše a sklopila oči.

Z tohoto sdělení jsem si sedla na zadek. Doslova.

„Myškol... já si myslím, že ji určitě miloval hrozně moc... dřív... než se to nějak zkazilo... Umíš představit, že si někdo vezme po deseti dnech známosti?“

„No, neumím... děkla bych, že byl poště zblběj,“ odtušila.

„To máš asi pravdu,“ usmála jsem se na ni. „Ale každopádně to musela být láska jako trám.“

„Ale s tebou je to taky láska jako trám. Tak to prosím tě ber v úvahu, a s ním budeš mluvit, uzavřela debatu a zvedla se.“

„Budu, Myškol. A díky,“ koukla jsem na ni.

Pak jsem dala malé najíst a pak jsem se v sobě rozhodla, že Jirkovi odpustím.

Petra ne, ale Jirkovi jo.

Myška má pravdu.

Ten chlap mě miluje jako mě nikdy nikdo nemiloval a já ho miluju stejně a láska má odpouštět.

Žádné scény, ať se zjeví.

Prostě se na něho usměju a zeptám se, jestli nepotřebuje kafe.

A víte co? Jakmile jsem se rozhodla, co udělám, začala jsem se cítit mnohem líp.

Nás jen tak něco nedostane. Ani Petra.

ROMAN

)